

DR. LÁSZLÓ GÉZA (1951–2003)

A *Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Önkormányzat Levéltára* gyászol. Az épület homlokzatán a fekete lobogó az 52 éves korában elhunyt Dr. *László Gézára* emlékeztet.

2003. november 20-án érkezett a szomorú hír az állandóság, a maradandóság falai közé, hogy a múlandóság fekete angyala meglátogatott bennünket.

Dr. László Géza 27 évig volt az intézmény kutatószolgálatának vezetője. Munkáját valóságos szolgálatnak tekintette, a történettudomány és a levéltárügy szolgálatának. A kutató százait segítette tanácsaival, útmutatásaival, elindulni azon az úton, amelyik az alkotás öröméhez vezet.

A közel harminc esztendő alatt a levéltári anyag ismeretében rendkívüli tudást szerzett. Ennek a tudásnak és hihetetlen szorgalmának köszönhetjük a levéltár legújabb, számítógépes fondjegyzékét, az őrzött iratanyag legfontosabb nyilvántartását.

A levéltári források alapos ismeretét a honismereti kutatómunka segítségével, támogatásában is kamatoztatta. Bár gyökerei *Hajdú-Bihar* megyében voltak — *Püspökladányban* született —, *Szabolcs-Szatmár-Bereg* megyét is szűkebb hazájának tekintette. Olyannak, ahol boldog családot alapított, ahol alkotó, örömteli munkára lelt.

Tudományos munkássága is a megye iránti hűségét, ragaszkodását bizonyítja. Önálló kötetekben dolgozta fel *Szabolcs* és *Szatmár-Bereg* vármegyék iskolán kívüli művelődésének történetét, valamint *Szabolcs* vármegye 1848–49-es levéltári anyagát. *Szatmár* vármegye 1848. évi forrásait *Kolozsváron* kutatta, *Bereg* vármegyéét *Beregszászon*. Mindkét kutatással igen előrehaladt, de befejezni sajnos már nem tudta őket. Publikációt, tanulmányait — mint ahogyan egész életét, munkásságát — a teljességre, a tökéletességre való törekvés jellemezte. Igaz ez, ha a középkori *Nyíregyháza* határjárásáról, vagy a *tiszadobi* lakosok 1848. évi zendüléséről írt, vagy éppen amikor a megyei levéltárvezetők, levéltár-igazgatók archontológiáját készítette el a kezdetektől napjainkig.

Könyvtár szakos is volt, a levéltári szakkönyvtár vezetője. A 14 000 kötetes állomány szakavatott gyarapítója és gondozója. A gyermekkori betegség nyomát hordozó keze rovása ott van az első katalóguscédulákon, és ott van a most készülő modern számítógépes nyilvántartáson egyaránt.

Egyszóval: hiányzik! Nagyon hiányzik!

A levéltár gyászol. A százados iratokat, ritka könyveket a csend és a szomorúság veszi körül. A szívünkben pedig ott él a tudós kolléga emléke, amelyet kegyelettel megőrizzünk.

Nagy Ferenc